

E l é g i á k (2002-2012)

Ébredés

Ordít a pillanat, gerince törik,
édes hajnal tesz pontot éjszakára,
s repít el fejemtől forró párnámra.
Képei sem kísérték, csak a hídig,

melyen még átérek a valóságba,
de az álom rajta sosem kelhet át,
csak ha kék tenger habjába villám vág,
mert másképp a homályt elhagyni gyáva.

Fekszem, tehetetlennek érzem magam,
mintha külön életet élne agyam,
titkon, mikor épp nem befelé nézek.

Amitől megijedtem, elrejtőzött,
beborította fejemben az ős köd,
melyben elmerülni érte, úgy félek!

Gazdám!

Száz kis gyertyaláng pislákol merészen,
extázisban állok, a kör közepén.
A béklyót még csak tanulom, emészttem,
de már átjár, átjárom, táplálom. Szén

éltet így lángot. Gazdám, Kedvesem!
Bilíncsed arany kalickához láncol,
számodra ismeretlen a kegyelem.
Elsőpró ár vagy, mely a büszke gáton,

közönyösen, fensőbbiségesen tör át,
a fenékgig befagyott folyó felett.
A korhadó fatörzs csak pusztulást lát,
régí önámítás homálya helyett.

Magába illeszt minden gátarabot
a jég. Én is lassan belefagyok.

Kifestő

1.

Tört vonalak közé
színeket viszek,
hogy megelevenedjen
az eső utáni táj.
Most lelkem az övé,
a boltív remeg,
rányomom, hogy hadd rengjen
az iszony, mint mikor fog fáj,
s kúszik nyelvem mögé,
szólni sem merek,
mert még mindig meredten
nézem, az „isteni nyáj”
unt legelészését
a kopár Ugaron.
Eluntam bégetésük,
őket fehérén hagyom.

2.

De a tűzcsap vörös,
szinte ég a rajzon.
Ceruzám kihegyezem,
hogy tovább folytathassam.
Elvetemült, ködös
szín! Hátha felajzom,
s kihordja teremtésem,
mely túlnó engem lassan,
kit a vonal kötöz.
Levetkőzőm arcom,
tekintélyes hidegen
adom vissza, így kaptam.
De újat rajzolni
túlságosan nehéz,
visszafelé kapkodok,
látom, ügyetlen e kéz.

3.

Szívemben vágy fogan,
emésztő és éhes:
ha a színező hegyét
lelkemre helyezhetném,
ott, a szürke koszban,
mely színnel nem ékes,
megrekedt gyermek még;
ha palettám levinném,

azt, mi rejtve ott van,
kihúznám szép, éles
vonással. De már elég!
Ámulás, isteni kém!
Lásd szenvedéseim,
igaz s hazug szavam,
az öröm fakó nyomát,
ahogy előlem rohan!

Vihar előtt

Véresre sírt szemek minden könnyében,
kábulat ásítás záróakkordjaként
izolálja pupillám a kéjes fényt,
mely belőled árad, elcsábít engem.

Nem a füves réten játszó gyerekek
agresszív tusája mozgatja tollam,
ahogy elhullnak és fekszenek holtan,
hanem távoli, elsőpró fergeteg!

Dörögve tombol pár mérföldre innen,
hol lelkem kincsét gügyögve hintem.
Épp fekete öltönyt, ünnepi díszet ölt.

Ha a Nap fénye lenne a szerelem,
(Örök! Tiszta! Vakító! Érdektelen!)
műanyag gyöngyeim nem innád be, Föld!

(2002.)

Elhaló üstökös

Betöltötted az eget mámor-fénnyel,
sodort az erő, és a merész képzelet,
de szárnyak nélkül csaknem repülhetek,
felugrom, és feneketlen szakadék nyel el.

Fakó valóság! Legyűrted a vágyat,
melynek bömbölését átjárta a hit,
hogy egyszer eljuthat az ablakodig,
de be kell látnom, rossz irányba rángat.

Gyökeret vert lábbal lesem, hívsz-e még.
Minek? Hisz úgysem lehetsz az enyém,
a végtelen kozmosz mélye vár rád.

Akad annyi erőm még, hogy eldobjalak,
vagy tapadsz, mint a talpamra a salak?
Kacéran ringatod tüzes csóvád.

(2007/08.)

Sóhaj

Felsikolt a tüdő a bordák között,
és az így átmelegített lehelet
panaszolja búsan el, hogy nem lehet
az enyém a kedves, mert elköltözött.

Nyíló torkom marja a sós levegő,
tekintetem már a többit pásztázza,
s virul érzékeim buja násztánca,
mikor rám talál egy édes szerető.

Ha kitartasz megosztozunk a sorson,
forró könnyeidet magamban hordom,
mert az ígéret számomra szent dolog,

de nem értetted mennyire szeretlek,
pedig én mindig kiálltam melletted.
Kívánom hát, hogy nélkülem légy boldog!

(2010. június)

Rögeszme

Nem szabadulsz!
A szürkeállomány
barázdáiba csontosodott
gondolatod megkötött,
akár a vasbeton.
Szörny-huzalai béklyóid,
és hogy ki voltál, ki lennél nélküle,
nem mondja már el többé senki se'.

(2010. augusztus)

Enyésző csendélet

Gondosan összeszedett, szép gyümölcskosár,
maradék már csak, oda a szent alkalom.
Ott marad úgy, ahogy elhagyta csalfá nyár,
s elenyész bűzösen a kopott asztalon.

Ám lehet üdvös a sors? Elrepült a dús
öröm, arcátlan avar emészt életet.
Ellepi undorom. Árván halott a hús,
üveges létbe fagy, eloson, tévelyeg.

(2010. szeptember)

Kudarcod krónikája

Kis kagylóhéjaim közül kacéran kikémlelek,
kárhoztatva a körülvevő komor képzeteket.
Könyörögve kérem kegyetlen karmaid és kezéd.
Kérni? Kár. Kiabál, ki kihátrál. Ki kell küldeni!
Ki koronát készítettett kobakjára, kergeti,
kicsinyes kábulatban, káromkodva, ki kiveszi
kezeből. Korcs káprázatok, kapaszkodó kés-kacsok,
kínzó kételyek, kényelmetlen, kongó karcolatok,
kereszteznek kárörömmel kibélelt kész kudarcod.

(2010. december)

Guru

A szorongás megfojtja a kételyt,
megzavarodott a megismerés.
Ő magabiztosan mindent felfejt,
és tükrében hazug a józan ész.

Szép, magasztos egyesülésünket
megrontja az anyagi világ,
amely soha-soha el nem enged,
amíg csakis a szemünk, ami lát.

Körülöttünk minden ellenség lett,
nem értik, mit a lélek kiabál.
Meváltásunk az utolsó, nagy tett,
jutalmunk pedig a mesés halál.

(2011. május)

Emberdaráló

Erő-görcsre sujtó súlyos pöröly,
húsba vágó ördögi nyomaték,
azért építettem, hogy megdögölj,
mondd csak, neked miért kegyelmeznék?

Haláltusád nem lehet gyors, mert az
egyáltalán nem elégíthet ki,
napokig visíthatsz, mint egy malac,
és már nem segíthet rajtad senki.

(2011. július)

Kronosz

Pattanásig nyúlnak a kötélidegek,
s mögöttük a lángoló bambuszligetek
sűrűjében az elégő, árva pandák
keserves halálsikolyait nem hallják.

Csendes a sötét, míg hajnalpír nem marja,
messzi ciripelés az állatok hangja.
A tűz nyomában kiapad a vidámság.
Reménykedhetsz ugyan, senki sem vigyáz rád.

Inkább eltaszítanak, meg is taposnak,
ha engeded, percről percre és nap mint nap.
Szívünkben pillanatnyi örömünk csupán
egy kis szuvasodás az idő vasfogán.

(2011. december)

Titkom mérge

A függöny mögött tétován várom,
hogy kezdődjék végre az előadás,
melyben ha terv szerint járunk el,
értelmet nyer az eltöltött idő,
és beigazolódik minden számítás,
mert önmagára lel benne a játék,
amíg derékba nem törí a halál.

(2012. január)